

[Justitsministeren.]

nordiske lande, og det blev endvidere som noget væsentligt fremhævet, at vi altså ikke slap for hotelsedlerne.

Jeg finder denne vurdering af de fremsatte lovforslag helt misforstået. Forhandlingerne om lettelse i rejsesamkvemmet mellem de nordiske lande er fra min side blevet fulgt med den største interesse og sympati, og en embedsmand fra justitsministeriet har iøvrigt medvirket ved forbedrelsen og tilrettelæggelsen af det praktiske arbejde. Det foreliggende lovforslag er, som det også har været fremhævet ved debatten i dag, formuleret således, at eventuelle nordiske aftaler om paslempelser m. v. kan iværksættes indenfor lovens rammer. Jeg har gjort opmærksom herpå ved lovforslagets fremsættelse og flere steder i bemærkningerne til lovforslaget.

Om teltlejrene kan jeg oplyse, at allerede den gældende lov — det er fremmedlovens § 19 som ændret ved lov af 30. marts 1946 § 9 — indeholder bestemmelser af ganske tilsvarende karakter. I paragraffens stk. 4 bemyndiges justitsministeren til dels af fastsætte regler om til- og afmelding til politiet af danske hotelgæster m. v. og af udlændinge, der får logi mod eller uden vederlag, dels til iøvrigt at fastsætte særlige regler om udlændinges meldepligt under ophold her i landet.

Hertil kommer så § 9, sidste stykke, der siger: justitsministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om anmeldelsespligt for teltlejre, der ikke omfattes af paragraffens øvrige bestemmelser. Det lovforslag, der blev fremsat i rigsdagssamlingen 1946—47, indeholdt i § 18 en tilsvarende regel om teltlejre — under forhandlingerne i tinget værdigede ingen taler den et ord —, og motiverne til lovforslaget var naturligvis enslydende med de foreliggende motiver til udlændingelovens § 12 og paslovens § 3. Sidstnævnte sted er det iøvrigt fremhævet, at der ikke ved forslaget endeligt er fastsat pligt for teltlejre af den pågældende beskaffenhed til at give meddelelse til politiet, men det beror på nærmere bestemmelser fra justitsministeren, om sådan pligt foreskrives, afhængigt naturligvis af, hvorledes udviklingen bliver på dette område.

Så vil kritikerne måske sige: ja, men vi

er netop bange for, at justitsministeren omgående vil udsende sådanne bestemmelser. En sådan frygt er imidlertid ikke begrundet. Dels er det i lovforslagets motiver fremhævet, at det kun er en foreliggende mulighed for en praktisk trang til kontrol, som man har villet medtage i overvejelserne. Dels drejer det sig i alt fald kun om visse kategorier af teltlejre — herom henviser jeg til motiverne. Endelig er det fremhævet i bemærkningerne til lovforslaget og yderligere i min fremsættelsestale, at grundsynspunktet for en lovgivning på dette område må være ikke at lægge større hindringer i vejen for det frie rejsesamkvem mellem landene end bydende nødvendigt. Hidtil har justitsministrene altså ikke benyttet den i flere år gældende bemyndigelse, og jeg for mit vedkommende nærer intet ønske om at gå videre i kontrolbestemmelserne end nogen af mine forgængere.

Om hotelsedlerne skal jeg kun bemærke, at min personlige erfaring fra en række andre lande er, at hotelgæster, i hvert fald fremmede statsborgere, udfylder sådanne sedler enten personlig eller således, at hotellets receptionschef får overladt gæstens pas og derpå udfylder sedlen for ham. Debatten herhjemme har hovedsageligt drejet sig om hotelsedler for danske hotelgæster og om politiets arbejde med registrering m. v. Der eksisterer forresten ingen pligt for hotelgæster til selv at udfylde sedlen. Hotellet har lov til at gøre det på grundlag af gæstens mundtlige oplysninger. Spørgsmålet blev fremdraget under første behandling af det af justitsminister Elmquist fremsatte fremmedlovforslag, nemlig af den kommunistiske ordfører — folketingstidenden 1946—47 sp. 2620—21 — og af dansk samlings ordfører — sp. 2626. Den daværende justitsminister udtalte, at han ikke dengang mente, at man kunne undvære meddelelsespligten til politiet; han mente, at det ville være meget farligt, om man slækkede på disse områder, som forholdene da var. Også han erklærede, at det var et spørgsmål, han gerne ville drøfte i udvalget.

Jeg for mit vedkommende vil blot gentage, hvad jeg sagde ved fremsættelsen af forslaget om pas m. v., at også jeg gerne vil drøfte dette spørgsmål med udvalget. Jeg vil fremhæve igen, som forresten også